

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobců: **a) P. H.**
 bytem O.
 b) J. T.
 bytem D. L.
 oba zastoupeni Mgr. Petrem Smejkaem, advokátem
 sídlem Na Sadech 21, 370 01 České Budějovice

proti
žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**
 sídlem Vršovická 1442/65, 100 10 Praha 10

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 2. 2017 č. j. 153/510/2017-Lp;
7133/ENV/2017

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobci se podanou žalobou domáhali zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), zamítnuto odvolání žalobců a potvrzeno rozhodnutí České inspekce životního prostředí, oblastního inspektorátu České Budějovice (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 21. 12. 2016 č. j. ČIŽP/42/OOP/PR01/1604853.003/16/CPK. Tímto rozhodnutím byli žalobci uznáni vinnými ze spáchání přestupku podle ust. § 87 odst. 3 písm. m) zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny (dále jen „zákon o

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

ochraně přírody a krajiny“) – závažné poškození významného krajinného prvku údolní niva řeky Stropnice, kterého se dopustili z nedbalosti tím, že na pozemek p. č. X v k. ú. X v údolní nivě řeky Stropnice navezli v létě 2015 zeminu o objemu, který odpovídal přepravní kapacitě cca 200 nákladních aut. V průběhu roku 2016 se zeminou v rámci údolní nivy dále manipulovali. Pro umístění zeminy do údolní nivy nebylo vydáno závazné stanovisko orgánu ochrany přírody. Popsané jednání je v rozporu s ust. § 4 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny. Za uvedený přestupek byla každému z žalobců uložena pokuta po 25 000 Kč a dále byla každému z nich uložena povinnost nahradit náklady řízení po 1 000 Kč.

2. Žalobci ve své žalobě odkázali na své odvolání, ve kterém nerozporovali, že na předmětnou parcelu navezli zeminu za účelem vytvoření venkovní parkurové plochy a vybudování dětského hřiště, přičemž si nebyli vědomi svého zásahu do významného krajinného prvku a nebyli srozuměni s povinností požádat o závazné stanovisko orgánu ochrany přírody před navezením zeminy. Neztotožnili se však s posouzením přestupku jako trvajících. Uvedli, že se ho dopustili pouze tím, že odstranili travní drn a tím obnažili půdní povrch, který tak byl vystaven erozním vlivům a proti nim nebyl zabezpečen. Poukázali na dikci ust. § 87 odst. 3 písm. m) zákona o ochraně přírody a krajiny svědčící o tom, že jeho cílem je ochrana proti jednorázovým zásahům do životního prostředí. Uvádí se v něm „poškodí“, nikoli „poškozuje“, netýká se tedy činnosti soustavné. Žalobci konstatovali, že v protiprávní činnosti nepokračovali, naopak činili vše pro to, aby zemina následně ležela v co největší vzdálenosti od vodního toku řeky Stropnice a aby jej neznečišťovala. Odkázali na rozsudky Nejvyššího soudu sp. zn. 8 Tdo 544/2016 a sp. zn. 15 Tdo 884/2014. Namítali, že po navození protiprávního stavu v tomto nepokračovali. Dvě zcela odlišné činnosti dle nich nelze označit za jeden trvajících přestupek tak, jak učinily správní orgány ve svých rozhodnutích.
3. Dále poukazovali na to, že pokud bylo jejich jednání kvalifikováno jako nedbalostní přestupek, je v důsledku toho automaticky vyloučena možnost spolupachatelství. Základními znaky spolupachatelství jsou totiž společný úmysl a společné jednání (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 17. 12. 2009 sp. zn. 7 Tdo 1433/2009 a ust. § 23 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník). Nemohli tak souhlasit se závěrem žalovaného, že u nedbalostně spáchaného přestupku není pojmově vyloučeno spolupachatelství. Podle žalobců tak měly správní orgány striktně individualizovat, kterého jednání se dopustil který z nich.
4. Měli také za to, že došlo k zániku jejich odpovědnosti za přestupek, s touto námitkou se správní orgány nevypořádaly. K vytýkanému jednání totiž došlo v létě 2015, žalobci protiprávní stav neudržovali, dále nejednali protiprávně, činili vše pro to, aby k zásahům do významného krajinného prvku již nedocházelo, jednalo se o jednorázový přestupek. Poukázali na to, že lhůta pro zánik odpovědnosti byla podle tehdejší právní úpravy jeden rok, rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo vydáno až dne 21. 12. 2016, jejich odpovědnost v té době již zanikla.
5. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že podle ust. § 4 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny jsou významné krajinné prvky chráněny před poškozováním a ničením, využívají se pouze tak, aby nebyla narušena jejich obnova a nedošlo k ohrožení nebo oslabení jejich stabilizační funkce. Shrnul, že žalobci navezli v létě 2015 na pozemek p. č. x v k. ú. X v nivě řeky Stropnice přibližně 200 nákladních aut zeminy původem ze stavby rybníka Zikeš, před navezením zeminy shrnuli z pozemku travní drn a ornici, poté (ve

zbývající části roku 2015 a v průběhu roku 2016, prokazatelně do 7. 4. 2016) se zeminou na pozemku manipulovali. Odstraněním travního drnu došlo k obnažení povrchu, který byl vystaven erozním vlivům, tím byla dle žalovaného narušena obnova významného krajinného prvku a narušena jeho stabilizační funkce. Dále podotkl, že následná závážka zeminy změnila morfologii údolní nivy, a protože nebyla zabezpečena proti erozi, představovala ohrožení významných krajinných prvků. Za reálné riziko považoval rozplavení navezené zeminy při „vybřežení“ toku. Tento protiprávní stav ke dni 7. 4. 2016 nadále trval, neboť žalobci po navezení zeminy v létě 2015 s ní neustále manipulovali, tj. přesunovali ji dále od vodního toku, zaváželi terénní deprese v louce a zeminu rozhrnovali po předmětném pozemku. Dle žalovaného tím neustále oslabovali stabilizační funkci významného krajinného prvku niva řeky Stropnice, jinými slovy trvale poškozovali daný významný krajinný prvek bez souhlasu orgánu ochrany přírody. K tomu poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 11. 2007 č. j. 9 As 40/2007 a byl toho názoru, že se v daném případě jedná o trvající přestupek. Dále měl za to, že se v daném případě nejednalo o spolupachatelství, s žalobci bylo vedeno společné řízení podle ust. § 57 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“. Jde o procesní ustanovení, podle kterého se pro zjednodušení řízení projednávají přestupky více osob současně, správní orgány byly povinny takto postupovat. K námitce žalobců, že jejich odpovědnost již zanikla, zopakoval, že jde o přestupky trvající, přičemž ještě dne 7. 4. 2016 žalobci poškozovali významný krajinný prvek. Odkázal na ust. § 20 odst. 1 zákona o přestupcích, podle kterého nelze přestupek projednat, uplynul-li od jeho spáchání jeden rok, a na odst. 2 daného ustanovení, který říká, že se běh uvedené lhůty zahájením řízení o přestupku přerušuje. Řízení bylo zahájeno dne 19. 10. 2016, tím byla lhůta přerušena a začala běžet nová roční lhůta pro projednání přestupku, ta by uplynula dne 19. 10. 2017, napadené rozhodnutí nabylo právní moci dne 1. 3. 2017, odpovědnost žalobců za vytýkaný přestupek tedy podle žalovaného nezankla. Dodal, že žalobci nepožádali o závazné stanovisko orgánu ochrany přírody dle ust. § 4 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny, resp. požádali o něj až po zahájení řízení o přestupku (vydané stanovisko bylo negativní). Žalovaný považoval žalobu za nedůvodnou a navrhl, aby ji soud zamítl.

6. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [ust. § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ust. § 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně. Soud o věci samé rozhodl bez jednání dle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť účastníci řízení v zákonem stanovené dvoutýdenní lhůtě k výzvě soudu nevyjádřili nesouhlas s takovým postupem.
7. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 1. 4. 2016 byla zahájena kontrola za účelem prověření souladu provádění zemních prací v údolní nivě řeky Stropnice na pozemku p. č. X v k. ú. X. Na tomto pozemku byla uložena navážka zeminy a štěrkopískového materiálu (v rozsahu cca 200 nákladních aut), které na místo navezli žalobci po dohodě s majitelem pozemku v létě roku 2015. Záměrem bylo vytvoření valu pro zabránění zatápění prostoru v okolí X, vytvoření venkovní parkurové plochy atd. K záměru nebyl vytvořen žádný projekt. V průběhu kontroly na pozemku pracoval bagr, který urovnával plochu mezi navážkou a břehem, nákladním automobilem byl materiál odvážen směrem od řeky, dále byl přivezený materiál tříděn podle druhu. Při kontrole na místě dne 7. 4. 2016 bylo zjištěno, že v době od první kontroly došlo k rozhrnutí zeminy v depresích v louce

v blízkosti návážky v rozsahu cca 10 nákladních aut. Ve spisu se nachází též předběžná informace Městského úřadu Trhové Sviny ze dne 12. 5. 2016 č. j. OŽP/PI 177/11184/1233/16/Rou k záměru žalobců, ve které bylo konstatováno, že k navezení zeminy nebyl vodoprávním úřadem dán žádný souhlas a že zemina zasahuje též do aktivní zóny záplavového území. Městský úřad Trhové Sviny vydal dne 12. 5. 2016 závazné stanovisko č. j. OŽP/11186/16/Pos, které bylo nesouhlasné. Dne 31. 8. 2016 vypracoval správní orgán prvního stupně závěrečný protokol o kontrolním zjištění.

8. Oznámením ze dne 19. 10. 2016 č. j. ČIŽP/42/OOP/PR01/1614095.001/16/CPK bylo s oběma žalobci zahájeno společné řízení o přestupku podle ust. § 87 odst. 3 písm. m) zákona o ochraně přírody. Dne 8. 11. 2016 proběhlo ústní jednání, jeho závěrem bylo konstatováno, že již byly shromážděny všechny podklady pro vydání rozhodnutí a žalobcům bylo umožněno se k nim vyjádřit. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 21. 12. 2016 č. j. ČIŽP/42/OOP/PR01/1604853.003/16/CPK byli žalobci uznáni vinnými ze spáchání přestupku podle ust. § 87 odst. 3 písm. m) zákona o ochraně přírody a krajiny (závažné poškození významného krajinného prvku údolní niva řeky Stropnice), kterého se dopustili z nedbalosti tím, že na pozemek p. č. X v k. ú. X v údolní nivě řeky Stropnice navezli v létě 2015 zeminu o objemu, který odpovídal přepravní kapacitě cca 200 nákladních aut. V průběhu roku 2016 se zeminou v rámci údolní nivy dále manipulovali. Pro umístění zeminy do údolní nivy nebylo vydáno závazné stanovisko orgánu ochrany přírody. Popsané jednání je v rozporu s ust. § 4 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny. Za uvedený přestupek byla každému z žalobců uložena pokuta po 25 000 Kč a dále byla každému z nich uložena povinnost nahradit náklady řízení po 1 000 Kč. Proti tomuto rozhodnutí podali žalobci odvolání. Rozhodnutím žalovaného ze dne 28. 2. 2017 č. j. 153/510/2017-Lp; 7133/ENV/2017, bylo odvolání zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrzeno.

9. Soud posoudil předmětnou věc následovně:

10. Podle ust. § 87 odst. 3 písm. m) zákona o ochraně přírody a krajiny ve znění účinném do 30. 6. 2017 *orgán ochrany přírody uloží pokutu až do výše 100 000 Kč fyzické osobě, která se dopustí přestupku tím, že závažně poškodí nebo zničí významný krajinný prvek.*

11. Podle ust. § 4 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny *významné krajinné prvky jsou chráněny před poškozováním a ničením. Využívají se pouze tak, aby nebyla narušena jejich obnova a nedošlo k ohrožení nebo oslabení jejich stabilizační funkce. K zásahům, které by mohly vést k poškození nebo zničení významného krajinného prvku nebo ohrožení či oslabení jeho ekologicko-stabilizační funkce, si musí ten, kdo takové zásahy zamýšlí, opatřit závazné stanovisko orgánu ochrany přírody. Mezi takové zásahy patří zejména umísťování staveb, pozemkové úpravy, změny kultur pozemků, odvodňování pozemků, úpravy vodních toků a nádrží a těžba nerostů. Podrobnosti ochrany významných krajinných prvků stanoví Ministerstvo životního prostředí obecně závazným právním předpisem.*

12. Podle ust. § 57 odst. 2 zákona o přestupcích ve znění účinném do 30. 6. 2017 *společné řízení se koná též proti všem pachatelům, jejichž přestupky spolu souvisejí a jsou projednávány týměž orgánem. K urychlení řízení nebo z jiného důležitého důvodu lze věc některého pachatele přestupku vyloučit ze společného řízení.*

13. Podle ust. § 20 odst. 1 zákona o přestupcích ve znění účinném do 30. 6. 2017 *přestupek nelze projednat, uplynul-li od jeho spáchání jeden rok; nelze jej též projednat, popřípadě uloženou sankci nebo její zbytek vykonat, vztahuje-li se na přestupek amnestie.*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

14. Podle ust. § 20 odst. 2 zákona o přestupcích ve znění účinném do 30. 6. 2017 *běh lhůty pro projednání přestupku podle odstavce 1 se přerušuje zahájením řízení o přestupku, jakož i vydáním rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným; je-li prvním úkonem v řízení vydání příkazu o uložení pokuty, přerušuje se běh lhůty jeho doručením.*
15. Podle ust. § 20 odst. 3 zákona o přestupcích ve znění účinném do 30. 6. 2017 *přerušením běhu lhůty pro projednání přestupku podle odstavce 1 začíná běh nové lhůty pro projednání přestupku; přestupek však nelze projednat, uplynuly-li od jeho spáchání dva roky.*
16. Žalobci ve své žalobě nerozporovali, že na předmětný pozemek navezli zeminu, avšak nebyli si vědomi svého zásahu do významného krajinného prvku a nebyli srozuměni s povinností žádat o závazné stanovisko orgánu ochrany přírody před navezením zeminy. Městský soud v Praze k této poznámce žalobců poukazuje na to, že správní orgány konstatovaly, že se žalobci přestupku dopustili z nevědomé nedbalosti, zohlednily tak to, že žalobci nevěděli, že svým jednáním mohou porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měli a mohli.
17. K námitce žalobců, že předmětný přestupek není přestupkem trvajícím, uvádí Městský soud v Praze následující. Předně se musí soud vyjádřit k tvrzení žalobců, že jim bylo vytýkáno, že odstranili travní drn, čímž obnažili půdní povrch, jenž tak byl vystaven erozním vlivům, proti kterým nebyl zabezpečen. Z výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně vyplývá, že žalobci se přestupku podle ust. § 87 odst. 3 písm. m) zákona o ochraně přírody a krajiny dopustili tím, že na pozemek p. č. X k. ú. X v údolní nivě řeky Stropnice navezli v létě 2015 zeminu o objemu odpovídající přepravní kapacitě zhruba 200 nákladních aut, v průběhu roku 2016 se zeminou v rámci údolní nivy dále manipulovali, přičemž pro umístění zeminy do údolní nivy nebylo vydáno závazné stanovisko orgánu ochrany přírody. Na str. 3 rozhodnutí správního orgánu prvního stupně se k protiprávnímu jednání žalobců dále uvádí: „*Jak již inspekce konstatovala v závěrečném protokolu z kontroly a v oznámení o zahájení řízení o přestupku, umístění navážky ve shora uvedeném rozsahu do údolní nivy a její ponechání v blízkosti vodního toku, stejně jako manipulace s navezenou zeminou, je nutné považovat za poškozování VKP. Na předmětném pozemku došlo nejprve k rozsáhlým zemním pracím, při kterých byla odstraněna ornice z plochy, kde byla posléze uložena zemina. Odstraněním travního drnu došlo k obnažení povrchu, který byl vystaven erozním vlivům. Již tímto zásahem byla narušena obnova tohoto VKP a byla ohrožena jeho stabilizační funkce. Navážka zeminy v rozsahu cca 1 600 m³ výrazně změnila morfologii údolní nivy, a protože nebyla a není žádným způsobem zabezpečena proti erozním vlivům, představuje bezprostřední ohrožení VKP vodní tok. Ohrožena tak byla i ekologicko-stabilizační funkce řeky Stropnice, a to zejména v případě zvýšených průtoků. S ohledem na plochý charakter údolní nivy je rozplavení navezené zeminy při vyběžení toku zcela reálným rizikem. V případě povodňových stavů by údolní niva v předmětném místě nemohla plnit svou funkci při zpomalování odtoku a zmírňování průběhu povodně. (...) Z výše uvedeného je zřejmé, že škodlivý zásah do údolní nivy pány H. a T. započal navezením zeminy v létě 2015 a pokračoval na místě až do současnosti aktivní činností, spočívající především v přesunech zeminy a úpravách terénu, kdy tyto soustavně prováděné činnosti způsobily a nadále udržovaly protiprávní stav – závažné poškození VKP údolní nivy. Jedná se tak o trvajícím delikt, spočívající v tom, že pachatelé vyvolali protiprávní stav a svým následným jednáním jej udržovali.*“ Z citované pasáže je zřejmé, že vytýkaným jednáním není pouze odstranění travního drnu, jak žalobci nesprávně tvrdí ve své žalobě. Podle názoru soudu bylo žalobcům vytýkáno, že do údolní

nivy řeky Stropnice navezli zeminu, se kterou dále manipulovali, čímž došlo k vyvolání protiprávního stavu, který byl dále udržován.

18. K otázce, co se rozumí trvajícím přestupkem, soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2014 č. j. 8 As 33/2014-39: „*Nejvyšší správní soud rovněž setrvale judikuje, že i na oblast přestupků lze aplikovat principy týkající se trvajících, pokračujících a hromadných trestných činů. Ačkoliv přestupkový zákon ani jiný právní předpis z oboru správního práva neobsahuje jejich definici, neznamená to, že by v rámci přestupkového řízení nemohlo být určité jednání označeno za pokračující, trvající či hromadný správní delikt (přestupek). Kategorie správních deliktů je kategorií trestního práva v širším slova smyslu, a proto je třeba trvat na jednotě trestání za trestné činy a správní delikty (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2008, čj. 7 Afs 27/2008 - 46, ze dne 16. 4. 2008, čj. 1 As 27/2008 - 67, nebo ze dne 7. 5. 2008, čj. 1 As 35/2008 - 51). (...) Trvající trestný čin bývá charakterizován jako čin, jímž pachatel vyvolá protiprávní stav, který posléze udržuje, anebo čin, kterým pachatel udržuje protiprávní stav, aniž zákon vyžaduje, aby jej též vyvolal. Zákon zde postihuje právě udržování protiprávního stavu, které se zpravidla děje opomenutím, spočívajícím v tom, že pachatel závadný stav neodstraní. Jednání, jímž pachatel udržuje protiprávní stav, tvoří jeden skutek a jeden správní delikt až do okamžiku ukončení deliktního jednání (blíže viz Šámal, P. a kol. Trestní zákoník, 1. vydání, Praha: C. H. Beck, 2009, s. 127 a násl., Jelínek, J. a kol. Trestní právo hmotné. 2. vydání. Praha: Leges, 2010, s. 138 a násl., nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 1. 2007, sp. zn. 8 Tdo 1161/2006 a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 6. 2011, čj. 9 As 101/2010-101, a ze dne 22. 2. 2005, čj. 5 A 164/2002 - 44).*“
19. Městský soud v Praze má za to, že správní orgány řádně odůvodnily, v čem spočívá trvající charakter protiprávního jednání žalobců. Závažné poškození významného krajinného prvku bylo dostatečně odůvodněno v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (viz výše citovaná pasáž). Vyjádřil se k němu i žalovaný, který na str. 4 napadeného rozhodnutí uvedl: „*Odvolatelé v létě 2015 odstranili travní drn z pozemku a navezli na něj přibližně 200 nákladních aut zeminy. Poté na pozemku se zeminou manipulovali, převáželi ji po něm a rozhrnovali ji. V daném případě nastal protiprávní stav odstraněním travního drnu a navením zeminy. Tím došlo k poškození významného krajinného prvku údolní niva řeky Stropnice, jak bylo vpředu vysvětleno. Již samotná existence hromad navené zeminy na pozemku p. č. X v k. ú. X je poškozením údolní nivy, které stále trvá, jinými slovy, protiprávní stav bude ukončen teprve po odvezení zeminy a uvedení stavu podobnému před spácháním předmětného přestupku. Odvolatelé navíc se zeminou manipulovali, čímž opakovaně poškozovali údolní nivu Stropnice. Odvolací orgán proto dospěl k závěru, že se jedná o trvající přestupek a lze ho tudíž stále sankcionovat.*“ Žalobci navezli na pozemek nacházející se v údolní nivě řeky Stropnice, která je významným krajinným prvkem, zeminu, se kterou dále manipulovali, po celou dobu byla narušena obnova daného významného krajinného prvku a ohrožena jeho ekologicko-stabilizační funkce, tedy docházelo k jeho významnému poškození. Žalobci svým jednáním vyvolali protiprávní stav, který následně udržovali. Jak uvedl žalovaný, k odstranění protiprávního stavu dojde až odvezením zeminy a uvedením místa do obdobného stavu, v jakém bylo před protiprávním jednáním žalobců. Není pochyb o tom, že se žalobci dopustili trvajícího přestupku. Danou námitku tak soud považuje za nedůvodnou.
20. Co se týče námitek žalobců týkajících se spolupachatelství, Městský soud v Praze v první řadě uvádí, že zákon o přestupcích účinný v rozhodné době (tedy v době, kdy se žalobci dopustili daného přestupku) neobsahoval úpravu spolupachatelství. Zdejší soud k tomuto

odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2011 č. j. 1 As 86/2011-50, ve kterém se uvádí: „Na rozdíl od úpravy trestněprávní, neumožňují normy uplatňované při správním trestání zvažovat odpovědnost spolupachatele, případně návodce či organizátora, jak je tomu při trestání soudním. Absence obecného předpisu, jenž by upravoval obdobné instituty i v oblasti správních deliktů, pak způsobuje nemožnost zohlednění skutečnosti, že se na jejich spáchání mohlo různým způsobem podílet vícero osob.“ Už jen z tohoto důvodu nebylo podle právní úpravy správního trestání účinné v době spáchání nyní projednávaných přestupků možné aplikovat trestněprávní institut spolupachatelství.

21. Správní orgány však v daném případě nevycházely z toho, že přestupek byl spáchán ve spolupachatelství. Bylo vedeno společné řízení podle ust. § 57 odst. 2 zákona o přestupcích („Společné řízení se koná též proti všem pachatelům, jejichž přestupky spolu souvisejí a jsou projednávány týměž orgánem.“), jak vyplývá mimo jiné z oznámení zahájení společného řízení o přestupku ze dne 19. 10. 2016 č. j. ČIŽP 42/OOP/PR01/1614095.001/16/CPK. V předmětné věci byly uvedené podmínky pro vedení společného řízení splněny. Přestupky žalobců spolu souvisely, projednával je tentýž správní orgán, proto bylo vedeno společné řízení s oběma pachateli. Žalobci se přestupku podle ust. § 87 odst. 3 písm. m) zákona o ochraně přírody a krajiny dopustili shodným jednáním, za což byla každému z nich uložena pokuta ve výši 25 000 Kč. Žalovaný se k danému postupu vyjádřil na str. 5 svého rozhodnutí: „Od prvního úkonu provedeného inspekcí odvolatelé uváděli, že všechny zásahy v údolní nivě prováděli společně. Při neohlášené kontrole na místě byli oba zastíženi při činnosti v nivě. Společně a shodně se vyjadřovali a společně se účastnili dalších úkonů. Není proto důvod pochybovat o tom, že oba naplnili skutkovou podstatu přestupku dle § 87 odst. 3 písm. m) ZOPK.“ Správní orgány tedy na základě shromážděných podkladů pro vydání rozhodnutí a po posouzení věci dospěly k závěru, že každý z žalobců se dopustil jednání specifikovaného ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a naplnil skutkovou podstatu přestupku podle ust. § 87 odst. 3 písm. m) zákona o ochraně přírody a krajiny, což dostatečně odůvodnily. Každému z žalobců byla uložena samostatná pokuta, která byla taktéž náležitě odůvodněna. Žalobci v průběhu správního řízení ani v žalobě neuváděli, že by některý z nich nejednal tak, jak je mu vytýkáno, naopak v řízení vystupovali společně, k věci činili shodná vyjádření. Soud má za to, že se správní orgány v daném případě nedopustily pochybení, pokud se nevyjadřovaly k jednání každého z žalobců zvlášť. Městský soud v Praze tak ani tuto námitku nepovažuje za důvodnou.
22. K námitce žalobců, že již došlo k zániku jejich odpovědnosti za přestupek z důvodu plynutí času, Městský soud v Praze opakuje, že žalobci se dopustili trvajících přestupků, u takového přestupku se počítá lhůta pro jeho projednání odlišně, jak vyplývá např. z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 6. 2011 č. j. 9 As 101/2010-101: „V daném případě se jedná o tzv. trvalý přestupek, který postihuje situaci, kdy pachatel vyvolal protiprávní stav, který poté udržuje a toto jednání tvoří jeden skutek a jeden přestupek až do okamžiku ukončení protiprávního jednání, přičemž lhůta pro projednání přestupku začne běžet až od ukončení protiprávního jednání.“ Pro případ, že protiprávní jednání ještě nebylo ukončeno, platí podle právní věty citovaného rozsudku následující: „Jde-li o tzv. trvalý přestupek projednávaný z úřední povinnosti, přičemž protiprávní stav nebyl dosud ukončen, běží jednorozhodná prekluzivní lhůta pro projednání takového přestupku (§ 20 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích) od okamžiku, kdy bylo osobě podezřelé z jeho spáchání doručeno oznámení o zahájení přestupkového řízení.“ Z rozhodnutí správních orgánů plyne, že k manipulaci se zeminou docházelo i v průběhu roku 2016, prokazatelně dne 7. 4. 2016, přičemž protiprávní stav trval i po zahájení řízení o přestupku (řízení bylo zahájeno

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

doručením oznámení ze dne 19. 10. 2016 č. j. ČIŽP 42/OOP/PR01/1614095.001/16/CPK). Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně č. j. ČIŽP/42/OOP/PR01/1604853.003/16/CPK bylo vydáno dne 21. 12. 2016. Rozhodnutí žalovaného nabylo právní moci dne 1. 3. 2017. V dané věci je nutné vycházet z ust. § 20 zákona o přestupcích ve znění účinném od 1. 10. 2015, neboť k uvedenému dni ještě přestupek trval. K uplynutí lhůty pro projednání přestupku podle ust. § 20 zákona o přestupcích tak nedošlo (přestupek trval v době zahájení řízení, lhůta pro jeho projednání začala běžet až doručením oznámení o zahájení řízení ze dne 19. 10. 2016 č. j. ČIŽP 42/OOP/PR01/1614095.001/16/CPK, přičemž rozhodnutí žalovaného nabylo právní moci méně než půl roku poté, konkrétně dne 1. 3. 2017), odpovědnost žalobců za přestupek nezanikla. Ani této námitce žalobců tak Městský soud v Praze nepřisvědčil.

23. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
24. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobci neměli ve věci úspěch, proto jim náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 20. února 2020

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

JUDr. Marcela Rousková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.